

KULTUR

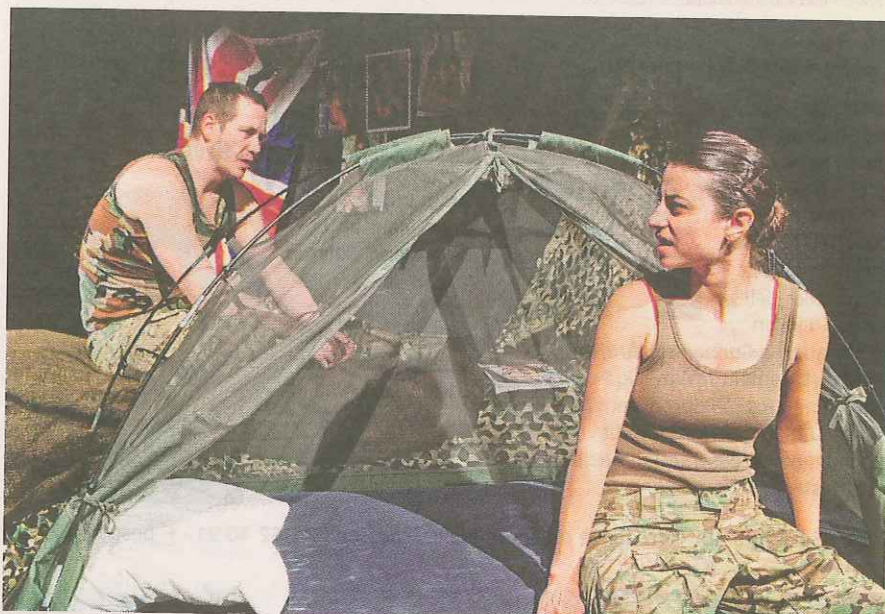

Bild: LINA IKSE

HÅRD JARGONG. Bradley Gardner och Zahra Ahmadi spelar militära kollegor i *Belongings*.

En kvinnas plats är varken här eller där

Belongings är en lågmäld föreställning och Gary Whitakers regi är genomgående tonsäker, ibland till och med mer än vad själva pjäsen förtjänar, skriver Mikaela Blomqvist om GEST föreställning.

TEATER

GOTHENBURG ENGLISH STUDIO THEATRE

Belongings av Morgan Lloyd Malcolm

Regi: Gary Whitaker

Med: Zahra Ahmadi, Max Gold, Kristina Brändén

Whitaker och Bradley Gardner

Scenografi och kostym: Ger Olde Monnikhof

Ljusdesign: Fredrik Glahns

Ljuddesign: Karl Wassholm

Spelas t o m 12/4

FÅ VRKEN ÄR så manligt kodande som de som handlar om att handgripligen upprätthålla ordningen: dörrvakt, polis, brandman och så förstås militär. Huvudpersonen Deb i Morgan Lloyd Malcolms pjäs *Belongings* som nu spelas på GEST är just det senare. Men i pjäsens befinner hon sig, nyss hemkommen från tjänstgöring i Afghanistan, i ett rum som är en betydligt mer traditionell hemvist för kvinnor, nämligen köket. Det är mellan dessa två verkligheter som pjäsen rör sig. I hörnet på scen står ett tältläger där Debs militärkollega Sark vilar, i mitten står faderns köksbord dekorerat med kitschiga stengrodor.

Men snarare än på kontrast bygger *Belongings* på en avsaknad av en förväntad kontrast.

Faderns jargong är minst lika grabbig som Sark's. Den ena tejpar ständigt upp nya bilder på nakna kvinnor på tältväggen och vill veta vilka Deb skulle intressera sig för, den andra har börjat försörja sig genom att distribuera porr på internet och föreslår att dottern skall börja jobba för honom. Växlingarna mellan de två världarna trappas gradvis upp, tempot blir allt raskare och till slut hotar de att smälta samman.

Zahra Ahmadi, som imponerade i GEST:s *This Wide Night* för tre år sedan, är en rakt igenom övertygande och levande Deb. Vare sig det rör sig om rapp munhuggning med Max Golds gränslösa far, trevande närmanden med dennes nya flickvän Jo spelad av Krisitna Brändén Whitaker eller grabbig retsamhet med Bradley Gardner som militärkollegan.

BELONGINGS ÄR EN lågmäld föreställning och Gary Whitakers regi är genomgående tonsäker, ibland till och med mer än vad själva pjäsen förtjänar. För när stämningen på scen hela tiden är tät och laddad så är själva pjäsen snarare splittrad. Utöver de två rummen finns här en försvunnen mor och ett, eller till och med två, triangeldramer. Så blir också slutet något drastiskt när det vagt olustiga slår över i rent kroppsliga angrepp, liksom den lika drastiska men tänkvärda slutsats som låter sig dras av pjäsen: som kvinna hör man aldrig riktigt hemma någonstans.

MIKAELA BLOMQVIST